

Em va sorprendre que en un sermó del dia de l'Ascensió, no es va parlar de grans prodigis ni d'accions màgiques. Se'ns va dir en el sermó que: era, és, una crida a continuar esperant malgrat les decepcions, els desenganys, els desànim que contínuament amenacen el nostre caminar cap a la llar definitiva.

I seguia amb una exhortació de sant Jaume: "Tingueu paciència, germans, fins que vingui el Senyor". Avui es parla poc de la paciència. O gens.

Repasant aquest sermó del P. Lluell, que és al seu llibre "Creients o comedians", s'entén que, en tot el que hi ha de divinitat en la persona de Jesús, l'Ascensió vol ser una exaltació de la seva més entranyable humanització i en conseqüència de la nostra.

Lluell ens fa veure que les nostres presses, aquest neguit actual de voler tenir-ho tot ara i aquí, no ajuda a entendre el transcendent que portem dins des del dia de néixer, i volem fins i tot entendre i conèixer el que hi ha de misteriós en el missatge de la transcendència del ser humà, i perdem la paciència massa sovint.

Quan celebrem l'Ascensió del Senyor què és el que s'exalça? Segons el teòleg J.M. Castillo: La Ascensión es la Exaltación de la Humanidad de Dios en Jesús. No hay nada más genial y divino que nuestra pobre, sencilla y modesta humanidad.

Aquests grans pensadors ens ajuden a entendre que no ens podem quedar enlluernats en grans moments que, si no entenem els símbols, ens podem quedar amb l'espectacle, gosaria dir amb la màgia, i no entendre que Jesús ens va donant contínuament missatges per millorar la nostra humanitat, si no fos així, per què s'havia de fer home?

A partir de l'Ascensió ja no hi ha la presència física de Jesús. No és que hagi anat amunt, a l'espai, sinó que hem de trobar el Crist en el nostre interior, en el servei als altres, en la comunitat.

Fixem-nos que en parlar de les conseqüències de l'Ascensió Lluell diu: Després se'n tornaren a Jerusalem plens d'una gran alegria. I Marc: Ells se n'anaren a predicar pertot arreu. I Mateu: Aneu, doncs, a tots els pobles...i ensenyau-los a guardar tot allò que us he manat. Sembla força entenedor que els deixebles no es van quedar aturats emmirallats pel prodigi, sinó que engrescats pel convenciment del que havien sentit i vist, van entendre que els tocava compartir-ho i escampar arreu la bona nova que és la Paraula, o sigui l'evangeli que Jesús els va donar, ens va donar, com a guia i compromís envers els altres.

Ara bé, abans parlava de paciència i després d'acció. Per aclarir-ho, torno a Lluell: Naturalment, hem d'entendre-la bé, ja que la paciència no consisteix en adoptar una postura de dimissió davant de la vida. Ben al contrari. L'home pacient resisteix activament davant les adversitats, mantenint un esperit fort i ferm davant el desgast dels anys.

Nosaltres no som màgics, però sí que tenim sentiments. El cristià, ni cap altre creient, posseeix poders sobrehumans, ni l'exclusiva de salvació eterna. Però al menys si que tenim l'exemple de Jesús fet home, per fer més amable, i fins hi tot més alegre, si es pot, la convivència entre nosaltres.

El que cal és no quedar endormiscats mirant els fets extraordinaris i anar per feina. Que n'hi ha molta per fer, i cal amanir l'acció amb la necessària paciència, per no caure en desànim i sortir al món "plens d'una gran alegria", sense perdre mai l'esperança.

Direu que soc optimista. Jo potser sí, però el gran missatge de l'Evangelí molt més.